

щашъ любовь? Скъръбеше ли когато са отдалечаваше отъ тебе твоята любезна? О, че какво не бихъ платилъ ако бихъ могълъ да откриеж тайнитѣ на бронианитѣ ти гърды, да испытая хода на бѣднитѣ ти желанія, да смѣтиж непонятната разлика помежду твоята радостъ и скъръбъ! О, ты бы могла да разумѣежъ тѣзи разлика, ако да бѣше тука моята Юна; ако да идваше тя ты щѣше да осѣтишъ атмосферата по лека, и топаната на сльицето по пріятна; О, сега та ублажавамъ защото не осѣщашъ болька отъ отсъствието ѳ; и азъ когато я не виждамъ, желяж да имамъ твоего сществованіе. Каквы подозрѣнія увы! Каквы предчувствія ма обикалятъ! Защо ли ты не рачи да ма пріеме? Колко дни са минажж отъ какъ не съмъ чулъ гласа ѳ! Сега първий пѣтъ животѣтъ ми е нерадостенъ и тежкъ. Като кога са намѣрвамъ самъ на пиршество, предъ угаснжлы свѣтильници, посрѣдъ цвѣтъя повѣнжлы. Ехъ, Юно, ако да можаше да еи въобразишъ колко та обожавамъ!

Доде Недія ѳ прежснж любовния му монологъ. Тя пднше отъ мраморния архивъ припазливо съ лека стѣпка; минж презъ портика и са спрѣ при цвѣтъята които опасвахж градината, като поеше съ поливалника, който бѣ въ ржката ѳ, жеднитѣ цвѣтъя които оживвахж отъ едното ѳ присѣтствіе. Тя ги милваше съ нѣжна любовь, пипаше ги и търсаше ако има нѣкоя суха шумка или насѣконо което развали хубостъта имъ. И като минуваше отъ едно цвѣтъе при друго, младийтъ ѳ образъ и изящната ѳ снага я правяхж да прилича на слугыня на Цвѣтана, богынята на градинитѣ.

— Недіе, манечка моя Недіе! рече Главкъ.

Недія са спрѣ, причерви са, слушаше гласа; съ отворены устыи си подигнж ты главата като че испытваше отъ ждѣ идше оизи гласъ; Тя сложи поливалника и са затече къмъ Главка.

Чуденъ бѣше непогрѣшимыйтъ вѣрвѣжъ на слѣпната посрѣдъ цвѣтъята, какъ избираше най краткія пѣтъ за да доде при Главка.

— Недія, рече Главкъ като похважж съ ржка дългата и прекрасна коса на момчето; отъ три дни вече живѣежшъ подъ стрѣхата на домашнитѣ ми богове. Какъ си? благодарна ли си?

— Непсказанно благодарна! отговори тя.

— Сега, захванж Главкъ, исчезажж умразнитѣ въспоминанія на предшныи ты животъ, сега са ты облече (и съ туй похважж шитата ѳ дреха) съ облекло прилично на нѣжното ти тѣло, сега, мила мол, като навикнж на благополучіето, което молж боговетѣ да о дълговременно, сега пакъ азъ ще искамъ отъ тебе една милость: